

Het meidenproject is gestart

Jonge dames naar school

In de tweede helft van 2007 hebben de eerste 11 meisjes dankzij onze inzet en steun van sponsors en donateurs hun vervolgopleiding kunnen volgen. Graag had ik bij dat belangrijke moment erbij willen zijn. Ten eerste voor de meisjes zelf maar ook om verslag te doen voor Hurmet en de (toekomstige) sponsors. Helaas was er door medische omstandigheden geen mogelijkheid om te reizen. In maart 2008 kreeg ik wel deze mogelijkheid en heb die meteen aangegrepen.

De meisjes van het project

Samen met Haci onze contactpersoon in Turkije zijn wij op bezoek gegaan bij de meisjes en hun familie.

Arife

De ouders van Arife wonen ongeveer 45 km van de plaats waar zij nu woont. Haar ouders zijn te arm om Arife te kunnen onderhouden. Haar broer werkt als vrachtwagen lader en lossen (alles met de hand) en verdient hiermee ongeveer 200 euro per maand, net genoeg om voor zijn broertjes en zusjes (totaal 7 personen) te zorgen. Begrijpelijk dat je van dit bedrag ook niet nog eens de school kunt betalen. Dat ze daarom extra dankbaar zijn is heel begrijpelijk. We zijn heel blij dat Arife zo goed haar best doet en hopelijk lukt het haar om haar wens om ooit dokter te worden uitkomt, het talent heeft ze in ieder geval. Zonder onze steun had ze "gewoon" thuis gezeten.

Op de foto toont Arife haar getuigschrift die de school in speciale gevallen geeft aan leerlingen die heel goed hun presteren, op de achtergrond haar broer die zo hard moet werken voor een minimaal loon.

Seda

Seda hebben we ook thuis bezocht. Hiervoor moesten we eerst naar de zwager van haar vader. Het is een hele aardige en lieve man die zo'n beetje alles regelt voor dat gezin. Waarschijnlijk geeft hij ook financiële ondersteuning, ook al leeft hij in armoedige omstandigheden, waardoor de financiële hulp zeer beperkt zal zijn. De vader van Seda hoort ongeveer €80,- per maand te krijgen, maar ook dat geld komt soms wel en soms niet.

(Officieel is alles goed geregeld en heeft iedereen recht op een minimaal bedrag, de werkelijkheid is vaak anders, hieraan is weinig tot niets te doen)

De vader van Seda was slechtziende en is nu bijna blind. Dit is gekomen na een slechte operatie in een andere stad. Vanwege de financiële beperkingen was een goede dokter niet betaalbaar en zoekt men naar betaalbare doktoren. De operatie in Sanliurfa (Oost-Turkije) is mislukt, de vader is geheel blind geworden. Dankzij de inzet van de zwager en zijn contacten is het uiteindelijk toch gelukt om hem door een goede oogarts in Istanboel te laten behandelen. De schade was echter te groot voor een goed herstel, nu kan hij licht en schimmen zien.

Een foto maken van Seda en haar vader die deze zelf dus nooit meer kan zien vond ik niet gepast en heb het dus ook niet gedaan.

Dilber & Gulistan

Onduidelijkheid was er over de zusjes Dilber en Gulistan die we zouden ondersteunen.

Dilber en Gulistan

Op een zondag ben ik naar hun dorp gegaan om te kijken hoe het met de twee zussen gaat. Zoals gewoonlijk ben ik eerst naar Muhtar gegaan. Na een hartelijke begroeting, eten, de nodige thee en gesprekken met andere dorpbewoners, kwam de vader van Dilber en Gulistan ter sprake. Het blijkt dat de vader het geld voor de scholing aan ander dingen wilde besteden. De Muhtar kreeg hier nog net op tijd wat van te horen en heeft ervoor gezorgd dat het geld niet bij deze familie komt. Samen met muhtar zijn we naar de ouders van Dilber en Gulistan gegaan. Bij een kopje thee werd door de vader geprobeerd om anderen de schuld te geven, uiteindelijk zag hij in dat dit niet lukte en duidelijk was het dat hij zich schaamde.

De vader van Dilber en Gulistan

Vreselijk voor Dilber en Gulistan dat zij het slachtoffer zijn geworden van het gedrag van hun vader. Een hoop op bevrijding uit een omgeving waarin ze nu wel zullen blijven, is vervlogen. Wij moeten met dit soort gevallen hard zijn om hiermee te voorkomen dat er in de toekomst misbruik wordt gemaakt, hoe moeilijk dit ook is.

Muhtar

Erg dankbaar ben ik voor de muhtar die tijdig heeft in gegrepen en het geld goed heeft besteed door het te besteden voor scholing aan Dedanur en Arife-2 de dorpsgenoten van Dilber en Gulistan, die het even hard nodig hebben als deze twee zussen. Het dorp zal ik blijven bezoeken en wil ook de situatie van Dilber en Gulistan blijven volgen. Waarschijnlijk zullen ze net als hun oudere zus uitgetrouwde worden, iets wat we nu niet meer kunnen beïnvloeden.

Esma

Het resterende bedrag wat over is gebleven van Dilber en Gulistan is geschonken aan Esma die daardoor de universiteit kan volgen. Esma is de dochter van Emine, onze contactpersoon in het arme deel van Kahta waar Fatma en Mehmet van de drielingen wonen.

De oma van Esma's was uitgetrouwde toen ze 14 jaar was, haar moeder op haar 13^e!

De 3 generaties

Zowel oma als moeder vonden dit verschrikkelijk en hebben voor hun (klein)-dochter al het beste voor. Nadat Esma haar scholing prima had verlopen liep ze vast vanwege de financiën. De €500,- die overbleef van Dilber en Gulistan is na overleg tussen muhtar en Haci door tweeën verdeeld met Arife-2 en Esma.

Sevci, Gönül en Yüstra

Zowel Yüstra als Gönül en Sevci hebben we op het lyceum bezocht.

Yüstra met Haci

Gönül, Haci en Sevci

Zij wonen in het meisjeshuis wat zich bevindt op het terrein van het lyceum van Kahta.

Gönül hoeft volgend schoolseizoen niet meer gesteund te worden omdat haar vader werk heeft gevonden, waardoor hij zelf voor de scholingskosten kan zorgen.

Songul en Birsen

Van Songul hoopten we dat ze toch toestemming zou krijgen van haar ouders om naar school te gaan.

In het midden Songul met haar familie

Helaas kreeg zij geen toestemming. Het was vooral de traditionele houding van het dorp waardoor de vader deze beslissing heeft genomen.

Birsen stond bij mij op de reserve lijst, ook voor haar is de zelfde reden van afwijzing als bij Songul.

Birsen

Ümmügülsüm

Haci en ik hebben de ouders en zusje van Ümmügülsüm thuis bezocht. De vader die er erg oud uitziet is ziek en kan daardoor niet meer werken.

De keuken anno 2008

Moeder zorgt naast het huishouden voor wat inkomsten door verkoop van groente en fruit uit hun dorp. Hun huis is een en al armoede, geen keukenspullen, amper een pannetje, het kacheltje wat brand op hout is gelijk hun fornuisje dat overal heen wordt gesleept. De inrichting van de woonkamer is bedekt met oude kleedjes en met dun plastic weggooi tafelkleedjes aan de muur, geen radio of tv, misschien zelfs geen elektriciteit.

Het kacheltje ook als kooktoestel

Zeliha

Een trotse schooldirectie troffen we aan bij Zeliha, zij heeft evenals Arife die op een ander lyceum zit, een getuigschrift ontvangen als beste leerling.

Zeliha, Haci, Arife, directeur, 2^e directrice en Ümmügülsüm

Zeliha reist elke dag zo'n 50 km heen en 50 km terug om naar school te gaan. Onderweg en thuis is ze bezig met de opleiding. Daarnaast helpt ze samen met haar zussen, haar ouders met het verbouwen van tabak op het land van een boer of aga (groot grond bezitter). De moeder maakt in de periodes als er geen werk is handwerkjes die ze vervolgens probeert te verkopen.

Wij hebben deze familie bezocht tijdens het planten van de tabaksplantjes in een mooie maar erg afgelegen gebied rond Adiyaman.

Universiteit

Dankzij de zeer gemotiveerde inzet van al deze meiden komen we hiermee bij een volgend opstakel, de universiteit.

Studentenhuis van de Mersin Universiteit in Tece

Zoals we in eerste instantie hebben gepland willen we de jonge dames steunen voor 3 jaar zodat ze hun lyceum kunnen afmaken. Nu blijkt dat een groot deel van de meisjes een serieuze kans maken om hun opleiding verder te vervolgen op de universiteit, echter hier blijken ook flinke kosten aan verbonden te zijn. Het zal goed zijn om te kijken of we deze jonge dames ook hierbij kunnen blijven steunen, dit zullen we als Hurmet nog met elkaar gaan bespreken.

Het doet me echt pijn dat het vooral voor Dilber en Gulistan zo gelopen is. Gelukkig staat hier tegenover dat de andere meiden het heel goed doen. Hun dankbaarheid voor onze inzet is zo groot, dat is bijna niet te beschrijven.

Niet alleen van hun, maar ook van hun ouders, zelf de bijna blinde vader van Seda had de tranen in zijn ogen van dankbaarheid.

Na al die jaren van organisatie zijn wij ontzettend trots op het resultaat wat we nu al hebben bereikt!